

معماری پایدار راهکاری برای حرکت به سوی توسعه‌ی پایدار در ایران

شادی حسنی^{۱*} پروانه قریب‌گرگانی^۲ محمد پیرمحمدی^۳

۱- دانشجوی معماری داخلی، دانشگاه آزاد اسلامی تهران، واحد پردیس shadihassani1371@gmail.com

۲- استاد دانشگاه، دانشگاه آزاد اسلامی تهران، واحد پردیس Gharibazin@yahoo.com

۳- استاد دانشگاه، دانشگاه آزاد اسلامی تهران، واحد پردیس Arcmpm@yahoo.com

چکیده :

جهان در مواجهه با رشد نارضایتی، در ارتباط با ایجاد شهرهای عظیم و جداافتاده‌ای است که هیچ‌گونه حس آشنایی به ساکنان خود عرضه نمی‌کند. هرچند با پیشرفت روزافزون تکنولوژی، به ظاهر توسعه پایدار درصدد فراهم آوردن اهدافی چون کاهش استفاده از انرژی‌های غیرقابل تجدید و توانمندسازی جوامع برای حفظ منابع و محیط‌زیست شهری، تا حدود زیادی موفق بوده اما نادیده‌گرفتن ابعاد اجتماعی - فرهنگی انسان‌ها، تحت عنوان هویت؛ شاید پاسخی به این پرسش باشد که چرا علیرغم طرح بسیار آن در سطح مجامع بین‌المللی و ملی، مانند کنفرانس زمین (برزیل، ۱۹۹۲)، توسعه پایدار، همچنان به عنوان دغدغه‌ای جهانی مطرح است؟ از سویی هیچ مدل بین‌المللی وجود ندارد. هرکشوری در چهارچوب فرهنگ و خصیصه زیست‌بوم خود بر بستر پایداری، توسعه مناسب را جستجو می‌کند. در سراسر دنیا، به ویژه کشورهای در حال رشد، هر روز افراد زیادی به شهروندان جوامع شهری ملحق می‌شوند، اما آنچه با نام شهرسازی یاد می‌شود «رشد شهری» است که حاصل آن بحران هویت معماری و شهرسازی معاصر است. در این پژوهش موضوع هویت که از دیرباز مورد توجه صاحب‌نظران بسیاری بوده، بار دیگر در مقیاس شهر و توسعه پایدار آن، ضروری می‌نماید. لذا با روش توصیفی - تحلیلی با فرض مبنای قرارداد اهداف پایدار شهری در طرح‌ها و برنامه‌های امروز و کمرنگ‌شدن هویت فردی و شهری به دلیل عدم توجه به فراهم آوردن فضاهایی برای ایجاد حس تعلق به مکان و تعاملات اجتماعی، پرداخته شده است. و نتایج این بررسی نشان می‌دهد که می‌توان در طراحی معماری و محیط شهری با استفاده از هندسه غنی گذشته اما برای جامعه امروز و به شیوه‌های نوین جهانی، موجب کاهش تفکر بیگانگی شهروند از شهر و در نتیجه افزایش حس ریشه‌دار بودن (هویت) در وی شد.

واژه‌های کلیدی : هویت، هویت معماری، توسعه پایدار، هویت شهری